

Borderlines. Personalities. Disorder.

Borderlines. Personalities. Disorder.

EDWARD KAPROV

Borderlines. Personality. Disorders.

EDWARD KAPROV

Be'eri Gallery, September 2021

Exhibition

Curatour: Sofie Berzon MacKie

Catalogue

Text: Sofie Berzon Mackie, Tasha Karlyuka, Uzi Weil

Translation: Ella Novak, Michele A. Berdy

Design: Yael Frolow

Print: Be'eri Print

If you were to ask me who I dedicate a book to, I would say - to my daughters, Albina and Adelia.

These are two creatures in this world to whom I am in debt.

They were born in Israel. I try to strengthen them by being a white crow in a flock and a black sheep in a herd. And I would like them to have a sense of belonging... A sense of home... whatever or wherever.

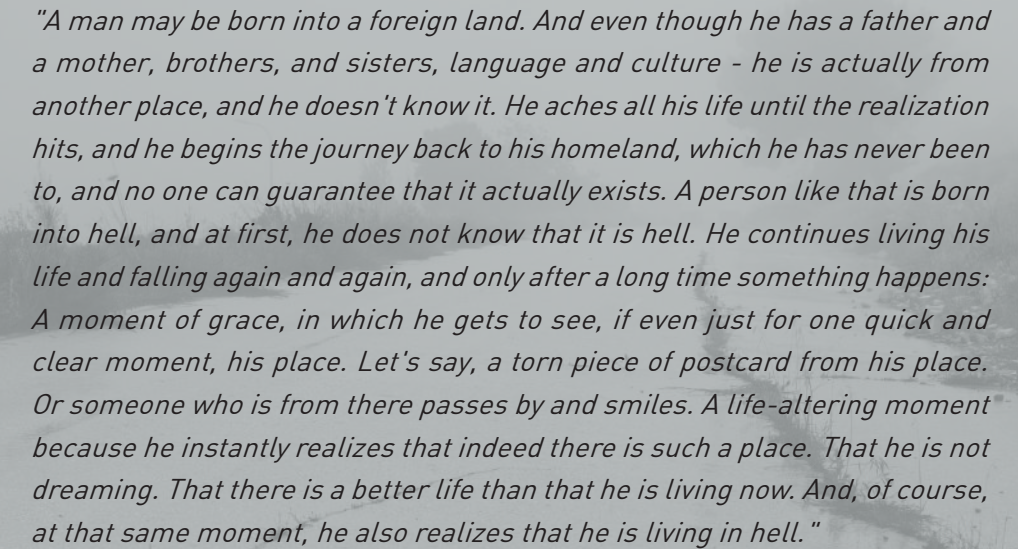
If you were to ask me who I thank, I would say that I thank... Every encounter I've had in my life... Each one contributed something to me. I want to thank all the people who devoted themselves to the lens... to all those who remind me from time to time why I do what I do.

To those closest to me who constantly absorb the most...

And an additional person without whom this could not have taken place - Sofie Berzon MacKie, who dove down deep and did not allow me to stray from the path.

The book was published thanks to Be'eri Gallery support

"A man may be born into a foreign land. And even though he has a father and a mother, brothers, and sisters, language and culture - he is actually from another place, and he doesn't know it. He aches all his life until the realization hits, and he begins the journey back to his homeland, which he has never been to, and no one can guarantee that it actually exists. A person like that is born into hell, and at first, he does not know that it is hell. He continues living his life and falling again and again, and only after a long time something happens: A moment of grace, in which he gets to see, if even just for one quick and clear moment, his place. Let's say, a torn piece of postcard from his place. Or someone who is from there passes by and smiles. A life-altering moment because he instantly realizes that indeed there is such a place. That he is not dreaming. That there is a better life than that he is living now. And, of course, at that same moment, he also realizes that he is living in hell."

[Uzi Weil's preface to the Hebrew edition of Raymond Carver's poems (Modan Publishing)].

[Uzi Weil's preface to the Hebrew edition of Raymond Carver's poems (Modan Publishing).]

at that same moment, he also realizes that he is living in hell." dreaming. That there is a better life than that he is living now. And, of course, because he instantly realizes that indeed there is such a place. That he is not Or someone who is from there passes by and smiles. A life-altering moment clear moment, his place. Let's say, a torn piece of postcard from his place. A moment of grace, in which he gets to see, if even just for one quick and life and falling again and again, and only after a long time something happens: into hell, and at first, he does not know that it is hell. He continues living his to, and no one can guarantee that it actually exists. A person like that is born hits, and he begins the journey back to his homeland, which he has never been another place, and he doesn't know it. He aches all his life until the realization a mother, brothers, and sisters, language and culture - he is actually from "A man may be born into a foreign land. And even though he has a father and

HELL IS OTHER PEOPLE

SOFIE BERZON MACKIE

I am writing this text with Edward's works placed in front of me. A faded Israel descends to the edge of a forgotten road, stopping at a wind-nibbled stone house entrance. Rugged and rocky soil dominates the view; fog and snow followed by the flickering of neon lights; sun blazes in clear blue skies casting deep, heavy shadows. Each frame is an isolated universe; their boundaries not ending at the edges but spilling out; the end is not visible. These universes and the people within them coexist like a row of glass globes you can shake and snow will begin to fall on their occupants. The pass of time is tormenting in its circularity and in the human gestures, their necessity vague. In these landscapes entire lives occur, the characters are haunted by something and full of questions. Who are you? What are you doing here? In some cases, this question seems to be asked back through measuring glances. Far from this world, they appear to roam their personal planets, sustaining their life routine with semi-comprehensible thoughts and exchanges of complex glances with the visitor who stopped to document them. Elusive and perturbing questions hover between them, and a fatalistic atmosphere envelops the work with a tone of gloom. The absence of a moment of grace or clarity regarding a purpose of any kind is intensely present, and touching other people feels as exposed as the bones he constantly photographs.

This essay can be read as an allegory for many narratives. It contains the story of a state founded on an utopian vision and its unstable encounter with the complexities of reality, through the eyes of an immigrant who came to Israel from the Soviet Union at the age of 17. Now in his adulthood he wanders the margins, seeking his place. There is a transition between states of consciousness reflected in the photography medium itself and its various uses. The story unfolds through black-and-white photographs of anonymous figures moving towards an unknown place and fate, through sharp colored works, culminating in the wet-plate episode. The wet-plate collodion technique reminds us of its origins: a historically rich relic from the mid-19th century, and its utilization that became common in war scenes, in the hands of towering figures such as Roger Fenton. It is a photographic technique that carries with it memories of violence. Encoded into it is the considerable effort of producing a single image. The photographer is required to work in not-always-forgiving areas with the darkroom carried on his back, while also carrying a precious cargo in the form of a delicate glass plate. The photograph lacks spontaneity and is vulnerable, sometimes ending in bitter failure when at the end of all efforts the thin glass shatters into pieces.

So, the world he composed in this body of work sits on a fault-line, in a constant state of instability and potential destruction. Hints of external shocks and a chaotic reality that tends to fall apart from the slightest touch are scattered in it. His work reflects an unbridgeable gap between man and man and between our complex and prosperous existence, yearning for a world that is essentially indifferent to this existence.

Edward walks beyond reality, taken over by a powerful hallucination that causes a feeling of slowly unraveling. The world becomes a strange place where the line between reality and imagination blurs. Day-to-day mingles with stories from the past or distant places and encounters, with characters and places that feel mythical parallel to the flesh and blood they clearly are. He outlines a dilatory outward move, extending beyond personal, historical, spiritual or political spaces, only to re-converge into one person's journey in the world. The transition between the worlds, breaking of boundaries between them, the surrealistic feeling in a tangible and very realistic space, lead the viewing of his work and challenge its reality. We fluctuate with him between closeness and distance with a desire to discover (and be exposed), and the fear of knowing. But at the same time, just as the weight accumulates, the most crucial aspects of our shared humanity begin to gently grow between the gaping cracks of the abandoned road, and grace emerges through them.

"L'enfer, c'est les autres", Hell is other people, is written in "No Exit", Jean Paul Sartre's existential play. The play takes place in a room that turns out to be hell. There are no windows or mirrors, only a few pieces of furniture, a door, and a bell that works arbitrarily.

Three figures are led into the room at different time intervals. The door is locked, and the three of them wait for the punisher and tormentor to come, but no one arrives. The conversation develops into mutually delving into their past actions and memories and into what led them to this room. As the conversation progresses, they realize that their otherness and reliance on the other's gaze for establishing themselves, is hell. They are now interdependent in being each other's "mirror" through which they will decipher themselves. One of two things will happen through that mutual gaze - they will experience hell or redeem each other.

"GARCIN: Inez, they've laid their snare damned cunningly - like a cobweb.

If you make any movement, if you raise your hand to fan yourself, Estelle and I feel a little tug. Alone, none of us can save himself or herself; we're linked together inextricably. So, you can take your choice."

There is a stubborn coupling between being constantly injured by the world and the comforting touch of its simple moments. Mutual recognition can at times be experienced as alienating, like a distorted mirror, and as such will only emphasize our loneliness. But sometimes, in an elusive moment of sincerity, on the path unfolding between locked gazes, rides comfort. Redemption will be possible in rare moments where intimacy between two people succeeds in breaking through the wall of loneliness. An insight forms- acceptance is the road for

overcoming the horrors of the world, our emptiness, sadness, and bitter disappointment. Reconciliation enables not only self-observation but also observing the other. Each moment of revelation is a miracle, quenching water for a thirsty soul. In those precious moments scattered throughout this body of work, we find serenity, admiration of a view and a deed, or extrication from the gap between one person and another. There lies an understanding about one of life's roots. Our lives are absurd, incomprehensible, and priceless.

Anton

BOARDERLINES. PERSONALITY. DISORDERS.

TASHA KARLYUKA

Borderlines

There will come a day when the word “state” will disappear into the past. The people who come after us will look back at how we crowded together within borders, how we destroyed each other for yet another piece of land, and they’ll say: What idiots they were.

In Edward Kaprov’s photographs, Israeli and Palestinian houses are separated by fences. One fence after another. Where will you and I be when their war is over? Will we have enough strength to let the wall fall? Will we have enough desire for the wall to fall? Will there be anyone next to you when the wall disappears? Or will you already be alone...

The land is yellow from sand and heat, green from fields and autumn rains, blue from the sea and sky... We are used to those rich colors, but Eduard Kaprov turns out the lights and shows us the land in unaccustomed colors. Black and white... He has distilled the country’s sad song on to film and captured that feeling in his lens.

Personalities

For all that he seems thick-skinned, Edward Kaprov is a man without skin. He is a man without borders - like the people he reveals to us, the people he captures in his lens, the people he delicately plucks out of the multitudes and preserves - frail but whole. Like him.

In one of his photographs, a soldier holds a drone. But I see a toy airplane. And it’s not a soldier in the photograph, but a little boy whose father gave him a toy on his birthday - a toy he had dreamed of for a long time. That toy airplane could not commit murder like the ones that fly over our heads.

Disorder

Once borderlines were drawn on the earth, they were a blight on us. Like the body of a globe crisscrossed with borders, a person is afflicted by this borderline condition. The world and the people in it, once whole, are now shot through with holes. The symptoms of this affliction are dangerous behavior and self-harm, a feeling of emptiness and fear of becoming useless, needed by no one. Where there is fear, there is no space for love. And the reverse...

A photograph done by a man without skin hangs on the wall before me. It is a photograph of a deserted army base, now overgrown with palm trees.

And I understand:

When fear leaves, loves comes to take its place.

When war ends, trees grow in its place.

Adelya, my daughter

When she was growing up, she didn't meet other people with such a short name -Ea. Although, as a kid, she wanted to be "like others"...At age of 21, she left behind her homeland in Denmark. She wandered for 10 years, learning to be a "white crow" and tried to get used to wear the "black sheep" skin. She discovered the similarity of human nature and roots and met in the path other black sheeps. Ea means fire in Celtic and Irish tradition. May be I was lucky to see some sparks in her eyes.

May be I was lucky to see some sparks in her eyes.
the bath other black sheeps. Ea means fire in Celtic and Irish tradition.
skin. She discovered the similarity of human nature and roots and met in
learning to be a "white crow" and tried to get used to wear the "black sheep"
21, she left behind her homeland in Denmark. She wandered for 10 years,
name -Ea. Although, as a kid, she wanted to be "like others"...At age of
When she was growing up, she didn't met other people with such a short

Wienie van der Oord. Somewhere at 101st km, Arava Desest

Wienie van der Oord. Somewhere at 101st km, Arava Desert

Jimmy, Golan Heights

Iris & Hiel, Khan in Arava desert

Zacharia, guard of the dam

Andre

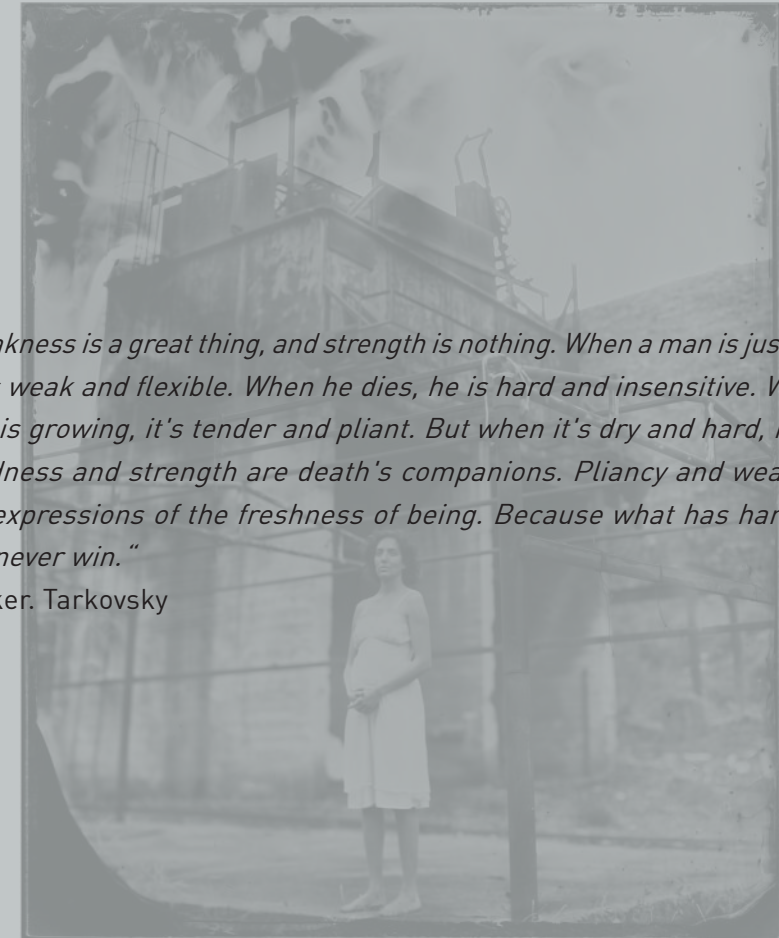

Eyal, Wadi Masor

"Weakness is a great thing, and strength is nothing. When a man is just born, he is weak and flexible. When he dies, he is hard and insensitive. When a tree is growing, it's tender and pliant. But when it's dry and hard, it dies. Hardness and strength are death's companions. Pliancy and weakness are expressions of the freshness of being. Because what has hardened will never win."

Stalker. Tarkovsky

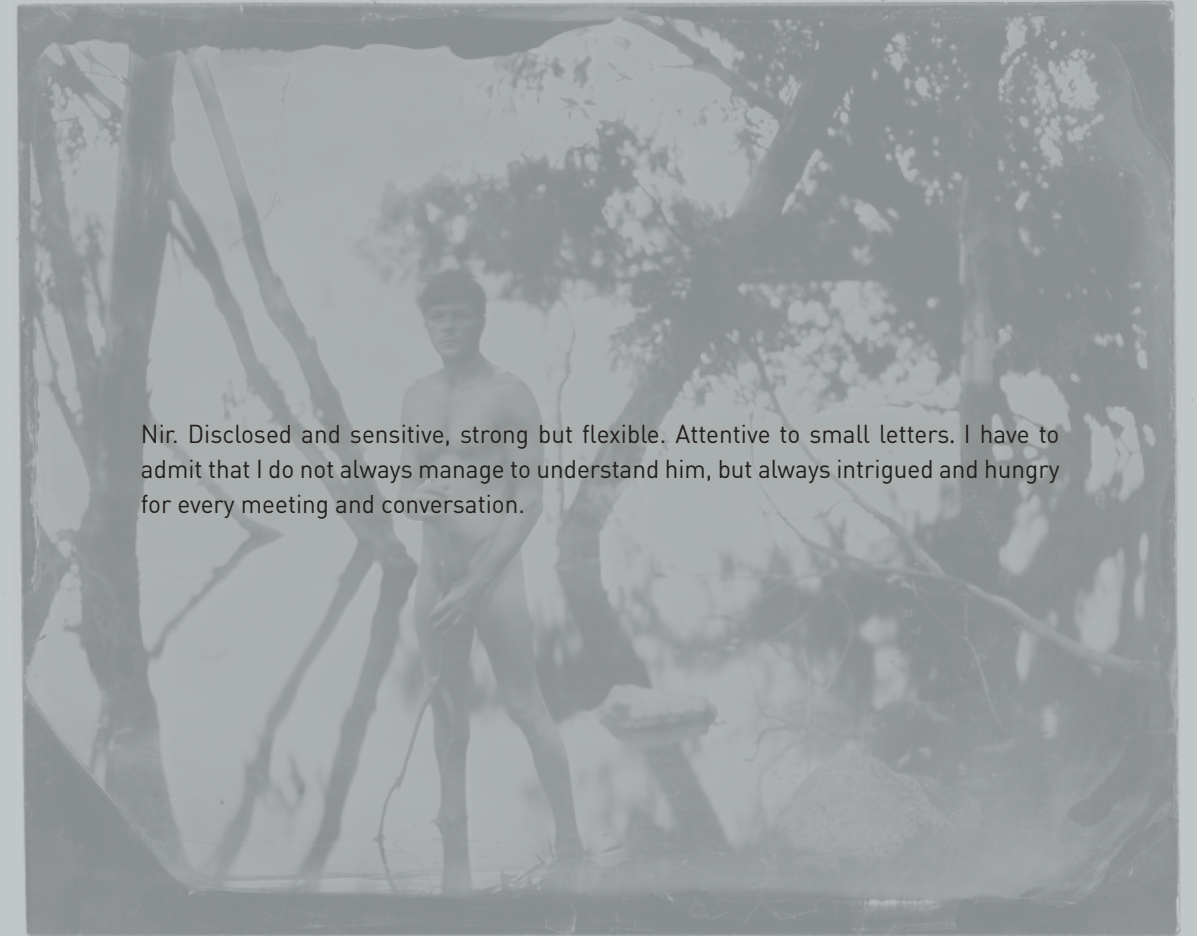

Stalker. Tarkovsky
"will never win."
are expressions of the freshness of being. Because what has hardened
Hardness and strength are death's companions. Pliancy and weakness
tree is growing, it's tender and pliant. But when it's dry and hard, it dies.
he is weak and flexible. When he dies, he is hard and insensitive. When a
"Weakness is a great thing, and strength is nothing. When a man is just born,

Nir. Disclosed and sensitive, strong but flexible. Attentive to small letters. I have to admit that I do not always manage to understand him, but always intrigued and hungry for every meeting and conversation.

for every meeting and conversation.
admit that I do not always manage to understand him, but always intrigued and hungry
Mr. Disclosed and sensitive, strong but flexible. Attentive to small letters. I have to

"קורה שאדם נולד לתוך ארץ זרה. שלמרות שיש לו אב ואם, אחים ואחיות, שפה ותרבות - הוא בעצם ממקום אחר, והוא לא יודע את זה. הוא כואב כל חייו, עד שהוא מבין, ומתחיל את המסע חזרה אל ארץ מולדתו, שמעולם לא היה בה ואף אחד לא יכול להבטיח לו שהיא אכן קיימת. אדם כזה נולד לתוך גיהנום, ובהתחלה הוא אינו יודע שזה הגיהנום. הוא ממשיך לחיות את חייו וליפול שוב ושוב, ורק אחרי זמן ארוך משהו קורה: איזה רגע של חסד, שבו הוא זוכה לראות, ולו לרגע מהיר ובהיר אחד, את המקום שלו. ביסת גלויה קרועה מן המקום שלו, נאמר. או מישהו משם שחולף על פניו ומחייך - רגע שמשנה את חייו, משום שבבת אחת הוא מבין שאכן יש מקום כזה. שהוא לא חולם. שיש חיים טובים מאלה שהוא חי עכשיו. וגם, כמובן, באותו הרגע הוא גם מבין שהוא חי בגיהנום"

[מתוך: ר.קארבר, שירים (עריכה ותרגום- עוזי וייל), מודן הוצאה לאור]

הגיהנום הוא הזולת

סופי ברזון מקאי

אני כותבת את הטקסט הזה כשהעבודות של אדוארד מונחות מול עיני. ישראל דהויה, יורדת לשולי כביש שכוח, נעצרת בפתח בית אבן מכורסם מרוחות, אדמה טרשית ומסולעת השולטת במראה, ערפל ושלג ולאחריהם ריצוד אורות ניאון, שמש קופחת בשמיים כחולים צלולים וצללים כבדים ועמוקים. כל פריים הוא יקום מבודד, גבולותיו לא מסתיימים בקצוות אלא נשפכים מתוכו החוצה, הסוף לא נראה לעין. היקומים הללו והאנשים שבתוכם מתקיימים זה לצד זה, שורה של בועות זכוכית שאפשר לנער והשלג יתחיל לרדת על יושביהן. תחושת מעבר הזמן מייסרת במעגליות שלה ובמחוות אנושיות לא ברורות בנחיצותן. בנופים האלה מתרחשים להם חיים מלאים ורדופים בדבר מה, של דמויות מלאות בשאלות. מי אתם? מה אתם עושים כאן? לכחות בחלק מהמקרים נראה שהשאלה הזו נשאלת בחזרה במבטים מודדים. רחוקים מהעולם הזה, הדמויות נראות משוטטות בכוכבי הלכת הפרטיים שלהן, מקיימות את שגרת חייהן עם מחשבות חצי מובנות וחילופי מבטים מורכבים עם המבקר שעצר לתעד אותם. מרחפות ביניהם שאלות חמקמקות ומטרידות מנוחה, ואווירה פטליסטית עוטפת את העבודה בנימה של קדרות. החסר ברגע של חסד או בהירות לגבי תכלית כלשהי נוכח בעוצמה, והמגע באנשים אחרים מרגיש חשוף כמו העצמות שהוא מצלם ללא הרף.

אפשר לקרוא את המסה הזו כמשל להרבה נרטיבים. יש בה התמודדות עם סיפור המדינה שיוסדה על-גבי חזון אוטופי והמפגש החורק והלא יציב עם המציאות ומורכבותה, דרך עיניו של מהגר שהגיע לישראל בגיל 17 מברית-המועצות, וכעת בבגרותו נודד בשוליים כדי לחפש את מקומו. יש מעבר בין מצבי תודעה שונים המשתקפים במדיום הצילום עצמו, והשימושים השונים שהוא משתמש בו. הסיפור שנרקם בין צילום שחור-לבן עם דמויות חסרות פנים בתנועה למקום לא ידוע, עובר דרך עבודות צבע חדות ומגיע לשיאו בפרק הלוח הרטוב, אמברוטייפ. הלוח הרטוב (wet-plate collodion) מתייצב כאן ומאזכר את מוצאו, שריד עתיר בהיסטוריה של תולדות

הצילום מאמצע המאה ה-19, ואת השימוש שלו שנהיה נפוץ בזירות מלחמה, בידיהם של אבות הצילום כמו רוג'ר פנטון (Roger Fenton). זוהי טכניקה צילומית שנושאת בקרבה מטענים של אלימות. מקודד לתוכה המאמץ הגדול של להפיק צילום אחד, שדורש מהצלם לנוע בשטח לא תמיד סלחני עם כל חדר החושך על גבו, ועמו מטען יקר בדמות זכוכית עדינה ושבירה. הצילום נעדר ספונטניות ופגיע, וסופו לעתים בכישלון מר. הזכוכית הדקה ממנה יש רק אחת, לעתים בסוף כל המאמצים, מתנפצת לרסיסים. כך שהעולם שהוא הרכיב בגוף העבודות הזה יושב על קו-שבר, במצב קבוע של חוסר יציבות ופוטנציאל להרס. מפוזרים בו רמזים לזעזועים חיצוניים והתמודדות עם מציאות כאוטית שנוטה להתפרק מהמגע הקל ביותר. משתקף בעבודותיו פער בלתי ניתן לגישור בין אדם לאדם, ובין עצם קיומנו המורכב, העשיר, הֶכְמָה, לעולם שאדיש במהותו לקיום זה.

אדוארד מהלך מעל למציאות, שם משתלטת הזיה עזה המסכה תחושת היפרמות איטית. העולם הופך למקום משונה כשהקו המפריד בין מציאות לדמיון מיטשטש, היום יום נמהל בסיפורים מהעבר או ממקומות מרוחקים, ומפגשים עם דמויות ומקומות שמרגישים מיתיים לצד הבשר ודם שברור שהנם. הוא מתווה מהלך שבלולי המתפרש החוצה על פני מרחבים אישיים והיסטוריים, רוחניים ואף פוליטיים, ושב ומתכנס פנימה לתוך מסעו של אדם אחד בעולם. המעבר בין העולמות, פריצת הגבולות ביניהם, התחושה הסוריאליסטית במרחב מוחשי ומאוד מציאותי, מובילים את הצפייה ומערערים על ממשותה. מיטלטלים יחד אתנו בין קרבה לריחוק, בין רצון לגלות (ולהיחשף) לבין החשש מפני הידיעה. אך בו בזמן שכובד המשקל מצטבר, בין הסדקים הפעורים בדרך הנטושה מתחילים לצמוח בעדינות ההיבטים המכריעים ביותר באנושיותנו המשותפת, ודרכם גם מפציע החסד.

l'enfer, c'est les autres , "הגיהנום הוא הזולת", נכתב במחזה האקזיסטנציאלי "בדלתיים סגורות", של ז'אן פול סארטר. המחזה מתרחש בחדר, שהוא כך מתברר, הגהנום. בחדר אין חלונות או מראות, יש פרטי ריהוט ספורים, דלת, ופעמון שעובד באופן שרירותי. שלוש דמויות מובלות לחדר בהפרשי זמן אחת מהשנייה. הדלת ננעלת, ושלושתם מחכים לבואו של המעניש והמענה, אולם איש אינו מגיע. השיחה מתפתחת לנבירה הדדית במעשיהם וזיכרונותיהם של כל אחד מהם, ולדיונים סביב מה הוביל אותם לחדר הזה. עם התקדמות השיחה הם מבינים שהאחרות שלהם כמו גם ההסתמכות על מבטו של האחר להגדרה עצמית-פיזית ובכלל, היא הגהנום. הם תלויים כעת זה בזו, להיות ה"מראה" אחד של השני, ממנה יפענחו את עצמם, ושם, דרך המבט ההדדי אחד משני דברים יקרה - הם יחוו גיהנום, או יגאלו זה את זה.

"GARCIN: Inez, they've laid their snare damned cunningly-like a cobweb. If you make any movement, if you raise your hand to fan yourself, Estelle and I feel a little tug. Alone, none of us can save himself or herself; we're linked together inextricably. So, you can take your choice."

יש צימוד עיקש בין פגיעה מתמדת של העולם לבין המגע המנחם של רגעיו הפשוטים. ההכרה ההדדית, לעתים יכולה להיחוות כמנוכרת, מראה מעוותת, וכזאת רק תדגיש את בדידותנו. ולפעמים ברגע חמקמק של כנות, על גבי הדרך הנפרשת בין המבטים המצטלבים, רוכבת לה נחמה. הגאולה תתאפשר רק ברגעים נדירים בהם מצליחה האינטימיות בין שניים להבקיע את קיר הבדידות. מתגבשת תובנה, שההשלמה היא המשענות להתגברות על מוראות העולם, על השיממון, על העצב ומפח הנפש. קבלת הדין מאפשרת לא רק את ההתבוננות העצמית, אלא גם את מעשה ההתבוננות עם האחר. כל גילוי שכזה הוא נס, מים מרווים לנפש צמאה. יש ברגעים בודדים אלו שמפוזרים לאורך גוף העבודות הזה, שלוה, התפעלות ממראה, ממעשה, או היחלצות מהפצרים בין אדם אחד לשני, הבנה בנוגע לאחד משורשי החיים. חיינו הם אבסורד, בלתי מובן ויקר מפז.

Bobeliner. Personalities. Disobed